

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/146/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219200162
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7219200162.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu O. A. D.. XX.XX.XXXX, C. XXX, právne zastúpený JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom, Košice, Mlynská 28, proti žalovanej Komunálna poisťovňa a. s. Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31595545, právne zastúpenej Advokátska kancelária Dalibor Tverďák, Košice, Krmanova 1, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 10C/1/2019-405 z 17.05.2022

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku III.
- II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len súd) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi 2 683,91 eura s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 147,91 eura od 24.06.2018 do zaplatenia a zo sumy 1 536,00 eura od 01.10.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22% (výrok III.)

2.1. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie bolestného 730 eur s príslušenstvom, straty na zárobku počas práceneschopnosti 239,61 eur s príslušenstvom, vecnej škody vrátane znalečného 5 666,25 eura s príslušenstvom, náklady na naloženie a vyloženie za odťah a parkovné poškodeného vozidla 178,30 eura s príslušenstvom a náhradu trov konania.

2.2. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods.2 a § 256 ods.1 CSP. Žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie 3 828,25 eura späť, čím procesne zavinil zastavenie konania a úspech žalobcu v konaní predstavuje 2 683,91 eur. Vzhľadom na pomer úspechu (2 683,91 eura = 39 %) a neúspechu (4 130,25 eura = 61 %) bola v konaní úspešná žalovaná v rozsahu 22%.

3.1. Proti rozsudku vo výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.) podal včas odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok III. napadnutého rozsudku tak, že žalovaný má voči žalobcovi za obdobie konania do čiastočného späťvzatia žaloby zo 19.03.2019 právo na náhradu trov konania v rozsahu 22%. Žalobca má voči žalovanému za obdobie konania od čiastočného späťvzatia žaloby zo dňa 19.03.2019 právo na náhradu trov konania v rozsahu 79,78 %.

3.2. Žalobca má za to, že odvolaním napadnuté rozhodnutie trpí vadou podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP.

3.3. Uviedol, že súd nesprávne právne posúdil vec v časti nároku na náhradu trov konania, keď nesprávne vyhodnotil úspech žalobcu v konaní. Tvrdí, že podaním z 19.03.2019 vzal žalobu v časti späť s ohľadom na primeranú starostlivosť o predmet sporu a v ďalšom priebehu konania už bola predmetom sporu len suma 2 985,91 eur, z ktorej bolo v konečnom dôsledku žalobe vyhovievané v rozsahu sumou 2 683,91 eur.

3.4. S poukazom na § 255 CSP konštatoval, že samotný pomer úspechu v konaní sa však môže vzhľadom na priebeh konania v jeho jednotlivých štádiách líšiť podľa toho, čo je v danom čase

predmetom konania. Primeraná a obozretná starostlivosť strán o predmet konania by mala byť zohľadnená v rozhodnutí o náhrade trov konania tak, že úspech strán bude osobitne posudzovaný s ohľadom na jednotlivé štádiá konania podľa toho, čo bolo v danom štádiu predmetom konania.

3.5. Žalobca ďalej uviedol predmetom konania do čiastočného späťvzatia žaloby bolo 6814,16 eur a vo vzťahu k tomuto štádiu konania bol skutočne žalovaný voči žalobcovi úspešný v pomere 22%. Po čiastočnom späťvzatí žaloby sa však predmet konania zmenil a jeho predmetom ostala už len suma 2 985,91 eur, pričom v tomto štádiu konania bol už úspešnejší žalobca v pomere 79,78 %. Poukázal na to, že žalobca sa takmer v priebehu celého konania dôvodne domáhal prevažnej časti nárokov, ktorá bola aktuálne predmetom konania.

3.6. Žalobca ďalej poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.11.2019, sp. zn. I. ÚS 453/2019, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že zásada úspechu v konaní nevylučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých štádiách konania viacerými samostatnými výrokmi. Ústavný súd síce výslovne hovorí o prvoinštančnom, odvolacom a dovolacom konaní, žalobca však má za to, že predmet konania sa môže zmeniť aj počas konania na súde tej istej inštancie. Má za to, že v opačnom prípade by späťvzatie žaloby zo strany žalobcu nemalo žiaden význam a žalobca by nebol nútený a motivovaný v každom štádiu civilného sporového konania starostlivo dbať o to, čo je predmetom konania.

4.1. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu konštatovala, že žalobcom prezentovaný odvolací dôvod nie je daný a podané odvolanie je v celom rozsahu nedôvodné. Rozsudok súdu je vecne správny a súd sa vychádzajúc z podstatných skutkových okolností dopracoval k správnym skutkovým zisteniam, v súlade s vykonaným dokazovaním vec správne posúdil a dospel k rozhodnutiu v súlade s § 255 ods.2 v spojení s § 256 ods.1 CSP a navrhla, aby odvolací súd odvolanie ako nedôvodné zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4.2. Konštatovala, že žalobcom uplatnená suma v žalobe pozostávala aj zo škody na motorovom vozidle, ktorá vznikla v dôsledku škodovej udalosti 14.05.2017. Pri vymedzení výšky vecnej škody vychádzal žalobca zo záverov súkromného znaleckého posudku, ktorý určil náklady na opravu motorového vozidla v sume 5 536 eur, avšak hodnotu vozidla pred poškodením v sume 1 708 eur. Napriek skutočnosti, že výška vecnej škody na motorovom vozidle nemohla presiahnuť 1 708 eur si žalobca v podanej žalobe vyčíslil uplatňovaný nárok na náhradu vecnej škody v sume 5 536 eur. Po obrane žalovanej obsiahnutej vo vyjadrení k žalobe z 22.01.2019 vzal žalobca žalobu v časti o zaplatenie 3 828,25 eur (5 536 eur - 1 708 eur) späť bez zavinenia, prípadne plnenia žalovanej, pričom poukázala na vyjadrenie žalobcu z 19.03.2019, kde žalobca priznal opodstatnenosť obrany žalovanej. Odkázala na bod 61. odôvodnenia napadnutého rozsudku a konštatovala, že sa plne stotožňuje s právnym posúdením súdu o nároku na náhradu trov konania.

4.3. K žalobcovmu prezentovaniu čiastočného späťvzatia žaloby ako prejavu primeranej a obozretnej starostlivosti procesnej strany uviedla, že absolútne neobstojí, nakoľko uvedený prejav žalobcu je možné dať do súvisu len s efektívnou obranou žalovanej.

4.5. K žalobcom citovanému uzneseniu Ústavného súdu SR uviedla, že Ústavný súd SR v danom prípade v súlade s platnou právnou úpravou posudzuje úspech v konaní pred súdom prvej a druhej inštancie ako samostatnej fáze konania a v dovolacom konaní ako ďalšej samostatnej fáze konania. Podľa tvrdenia žalobcu by sa však malo obdobným spôsobom postupovať aj v prípade zmeny predmetu konania počas konania na tej istej inštancii, čo absolútne nezodpovedá obsahu tohto rozhodnutia. Žalovaná navyše poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR z 28.11.2018, sp. zn. III. ÚS 439/2018-10, v zmysle ktorého: „ak sťažovateľ ako iniciátor sporu vedel, resp. uplatnil proti žalovanej premlčaný nárok, počítal i s možnou procesnou obranou v podobe vzniesenia námietky premlčania zo strany žalovanej, a teda aj s prípadným neúspechom v tejto časti. Ak toto riziko podstúpil uvedomujúc si oslabenie svojho práva, spravodlivo nesie zodpovednosť za zavinenie zastavenia konania v tejto časti. Neobstojí ani námietka sťažovateľa o tom, že späťvzatie je potrebné hodnotiť kladne. Aj späťvzatie je prvkom zavinenia a v kontexte sťažovateľovej veci ho nie je možné pripočítať na ľarchu toho, kto sa iba bránil uplatnenej časti nároku, a to dokonca úspešne. Ak teda krajský súd ustálil, že čiastočné späťvzatie žaloby zavinil sťažovateľ, v tomto rozsahu nemal sťažovateľ vo veci úspech, a preto sa úspech z hľadiska posudzovania náhrady trov konania správne pričítal opačnej strane sporu.“

4.6. Žalovaná tiež poukázala na právny názor Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého: „pokiaľ sťažovateľ namietal, že je potrebné rozlišovať, čo bolo predmetom konania v jednotlivých štádiách, a že v každom štádiu konania uplatňoval predmet, ktorý bol v danom čase dôvodný, táto jeho námietka nemá opodstatnenie, pretože pomer úspechu sa vždy určuje k celému predmetu konania.“

4.7. Dodala, že žalobca v konaní neuplatňoval premlčaný nárok, ale dokonca uplatňoval nárok, ktorý reálne neexistoval.

5. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

6. Rozsudok vo výrokoch, ktorými zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi 2 683,91 eura s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 147,91 eur od 24.06.2018 do zaplataenia a zo sumy 1 536,00 eur od 01.10.2018 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (výrok II.) nebol odvolaním napadnutý, preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods.1,2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Rozhodnutie je vecne správne, z toho dôvodu ho odvolací súd podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

8. Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa trov konania uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. V predmetnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybnili správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia, čo sa týka výroku o trovách konania.

9.1. Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), ktorý nie je daný.

9.2. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie vzhľadom na späťvzatie žaloby v časti mal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania rozlišovať úspech žalobcu pred a po späťvzatí žaloby v časti (zmene predmetu konania) a rozhodnúť dvoma rôznymi výrokmi.

10. Odvolací súd konštatuje, že sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu.

11.1. S dôvodmi napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods.2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci.

11.2. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dopĺňa:

12. Podľa § 255 ods.1,2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

13. Podľa § 256 ods.1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

14.1. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nenamieta určenie pomeru úspechu žalobcu a žalovaného v konaní, nerozporuje ani skutočnosť, že súd prvej inštancie mu pričítal procesné zavinenie za zastavenie konania v časti späťvzatia žaloby. Jedinou skutočnosťou, vytykanou súdu prvej inštancie žalobcom je tvrdenie, že súd mal v rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania „rozdeliť“ na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania do späťvzatia žaloby, a samostatne o nároku na náhradu trov konania po späťvzatí žaloby.

14.2. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na žalovanou citované Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2018, sp. zn. III. ÚS 439/2018-10, kde v bode 21. odôvodnenia Ústavný súd uviedol: „Ak sťažovateľ ako iniciátor sporu vedel, resp. uplatnil proti žalovanej premlčaný nárok, počítal i s možnou procesnou obranou v podobe vznesenia námietky premlčania zo strany žalovanej, a teda aj s prípadným neúspechom v tejto časti. Ak toto riziko podstúpil (uvedomujúc si oslabenie svojho práva), spravodlivo nesie zodpovednosť za zavinenie zastavenia konania v tejto časti. Neobstojí v tomto smere námietka sťažovateľa o tom, že späťvzatie je potrebné hodnotiť kladne. Aj späťvzatie je prvkom zavinenia a v kontexte sťažovateľovej veci ho nie je možné pripočítat' na ľarchu toho, kto sa iba bránil uplatnenej časti nároku, a to dokonca úspešne. Ak teda krajský súd ustálil, že čiastočné späťvzatie žaloby zavinil sťažovateľ, v tomto rozsahu nemal sťažovateľ vo veci úspech, a preto sa úspech z hľadiska posudzovania náhrady trov konania správne pričítal opačnej strane sporu. Nadväzne rozdelil náhradu trov konania podľa pomeru víťazstva sťažovateľa vo veci samej, zníženého o pomernú

časť jeho neúspechu. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že je potrebné rozlišovať, čo bolo predmetom konania v jednotlivých štádiách, a že v každom štádiu konania uplatňoval predmet, ktorý bol v danom čase dôvodný, táto jeho námietka nemá opodstatnenie, pretože pomer úspechu sa vždy určuje k celému predmetu konania. Ak by bol sťažovateľ aj „v zostávajúcej“ časti úspešný, bola by mu priznaná náhrada trov konania aj za túto časť (t. j. v konečnom dôsledku v celom rozsahu). Niet preto rozumného dôvodu, aby žalovaná nemohla mať za „časť“, v ktorej bola úspešná, nárok na náhradu trov konania.“

14.3. Vo vzťahu k žalobcom citovanému uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.11.2019, sp. zn. I. ÚS 453/2019 odvolací súd konštatuje, že toto rozhodnutie je pre toto konanie irelevantné, keďže (v súlade s tvrdením žalobcu) Ústavný súd výslovne hovorí o prvoinštančnom, odvolacom a dovolacom konaní.

15. Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie správne o trovách konania rozhodoval podľa § 255 ods.2 a 256 ods.1 CSP, náležite pritom vezmúc na zreteľ pomer úspechu vo veci i skutočnosť, že žalobca zaviniť zastavenie konania v časti späťvzatia.

16. Za tohto stavu odvolací súd rozhodnutie súdu ako vecne správne potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods.1 CSP tak, že žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže žalobca ako odvolateľ nebol v odvolacom konaní úspešný.

18. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).